

És az attikai szavak magasában a kék angyalsereg

Alexandrosz és Arisztotelész

*Végtelen a világ. Mindenütt az. És Alexandrosz
könnyei. Ezért. Arisztotelész most még magyarul
a sátorban még inog a lámpa fénye nem gonosz
csak közömbös. A bejáratnál egy thrák katona
lándzsára támaszkodik. Majd a méreg vagy a láz.
A középpont körül forog a filozófusok kozmosza.
A fénykörön kívül perzsa rabszolgalány motoz
a makedón örök átkiabálnak egymásnak
miközben valahol egy részeg szidja az Isteneket
a látóhatár mögött végtelen seregek állnak
és mint az örökké múló idő: a fegyverek úgy fénylenek.*

Kavafisz Alexandriája

*Olyan idegen mintha – mindegy. Lerombolták.
Idegen az a város amit mi ismertünk utcáival
a tenger színe Apollonius szerint a Museion
és a Fárosz is. Jobban szerettük mint Rómát
de már nem védi a víz az égbolt vagy egy kőfal
és a császárok a fénylő pénzérme-portréikon
az Istenek. A romos téren koldus tántorog.
Fölötte vibrálnak a lakatlan kozmoszok.*

Oszlopos Simeon tanítványa

*Kürosz Panopolitész ma egy oszlopos szentről ír verset.
Álmok. A bizánci ötödik század. De mit tudunk róla
azon kívül hogy a tudós költészet maga az örökkévalóság.
A sivatagban szimbolikus mérges kígyók meg igazi kövek
nap közben fehér és perzselő fényben a szerzetes cella
(=görög betűs könyv félig üres vizeskancsó szalmazsák)
a verssorokban egy magányos oszlop tetején szinte már lebeg*

*„középen az ég és föld között” Dániel próféta és a világ.
És a jövő az Ő kezében van vagy ugyanúgy nem is létezik
mint odakint az ige nélkül az ember az isteni szeretet.
Panopolitész mindennap újra álmodja időmértékes szentjeit.*

Coda: értelmezés

*A bizánci tudósok szerint nincs a költészetben
nincs is sorrend csak hagyomány és kronológia.
Isten mindenható aranyszínű és kíméletlen velem.
Kivétel nélkül ragyog ragyog. Mindennek az oka.*

A bizánci hercegnő

*Akkor hozzáadtak egy magyarországi Istvánhoz
és majd szüljél neki két gyereket. Fiúkat.
Isten akarata ez hogyha némi megnyugvást hoz
az utazás át a sötét dombokon és a hideg erdőn át:
mindenütt nehéz földből és paticsból rakott sárfalak
fekete völgyhajlatban közönyösen nagy monostorok
és a sáros hold a magasban: rideg és kicsi kővilág.
A menny távolában a szürke szél áttetszőre kopott
de nekem csak az attikai nyelvjárásban íródott versek
és egy imádság is. Belesüpped a lelkedbe a tested.*

Búcsú a Várostól

*Az ottomán követ evezős gályán érkezik Bizáncba.
A tenger. A kikötő aranykőd és annyira elmosódott.
Csak a hajnali fények okozzák a kormányos szerint.
Ott van a mély és fekete a víz egy halászbárka
a mólónál kikötve. A fölfelé vezető lépcsősorok
(egy sirály a tejfehér ég magasságában kering)
és Kónsztantinosz Palaiologosz császár már várja
a követet (a mólók ragyognak a nedvességtől).
Diplomácia ez is: az áttetsző a könnyű és sós pára
mögött hullámzó illúzió az Aranyszarv öböl.
És a város. Nem egyszerűen fénylik. Feltündököl.*

Az utolsó bizánci történetíró

*Aznap Geórgiosz Szphrantész nincs ott a császár mellett
(minden ígéret csak behullik és ez az Ő örökkévalósága)
mivel „a parancsára messze onnan a város más részét”
ellenőrzi 6961. május 29-én. Ez egy keddi nap. A Leó bátyja
meg az Alexios tart ki a legtovább. Mondd Ő ígérte-e neked
hogy segít. De hát Trójánál is lángoktól feketült el az ég
és szegény krétai hajósok meg itáliaiak. Hellasz mitológiája
mindent áthat: a törökök a romos Rómanosz kapunál
(uralkodhatna a görögök fölött a hősi halál helyett)
Kónsztantinosz Palaiologosz az utolsó bizánci császár:
elesik és az ágyúk. Megtapossák az arany Isten képét
Iliont feldúlják és már sem kegyelem sem megváltás nincsen.
Inkább az én nevemet is töröljed el pantokrator Isten.*